

Bandoler i malaentranya

Obra en set escenes per a un actor

De Gustavo Ott (c)2000
Traducció de Joan Carles Rosselló
València març de 2003

Gustavo Ott: gustavott@yahoo.com

® TODOS LOS DERECHOS RESERVADOS

Sociedad General de Autores de España-SGAE

c/Fernando VI, 4. (28004). Madrid, España. Tel: (34-91) 3499550 <http://www.sgae.es>

*“És que no m'entens?
T'estic parlant de l'amor.
Encara que cregues que és terratrèmol, huracà o epidèmia.
No, açò és pitjor
Perquè l'amor no acaba ni canvia la teua vida.
Sinó que la parteix en trossos per a sempre”*

Personatges

GOSSER

ACTOR

CHACÓN

PINGÜÍ

MALAENTRANYA

MARINER

1/ GOSSER
- 10 pm/22 hores

MUSICA.

UN IMMENS RELLOTGE DÓNA L'HORA I EL DIA: 31 DE DESEMBRE:10 p.m.

ES MESCLEN LES VEUS D'UN GRUP MOLT REDUÏT DE GENT CANTANT "ANIVERSARI FELIÇ" AMB DESGANA. ALGUNS GOSSOS INTENTA ACOMPANYAR AL GRUP.

AL FINAL, UN GOS INSPIRAT LLANÇA L'UDOL DE LA SEUA VIDA. A POC A POC S'IL·LUMINEN LES GÀBIES DE L'ESCENARI.

ES MESCLEN ALTRES VEUS:

VEU 1: QUE BUFE!

VEU 2: QUE ÒBRIGUEN ELS REGALS

VEU 1: JA NO BUFA. ESTA VELL!

RIALLES MOLT POBRES, MOLT POQUES I MOLT FINGIDES TOTES. A POC A POC APAREIX "GOSSER" EN ESCENA. TÉ UN PAPER EN LA MÀ. ESTA VESTIT DE FESTA D'ANIVERSARI. BARRETET RIDÍCUL I TROSSOS DE PASTEL EN EL PIT.

GOSSER:(FURIÓS.) Què com sé que ningú vindrà? Et vaig a donar tres raons. Una, el meu aniversari és el 31 de desembre i tot el món esta en sa casa amb la seua família, desitjant-se pau i amor. Ningú va a vindre a la festa d'aniversari, un cap d'any, d'un GOSSER i en la canera. Dos, començant pels gossos, que es neguen a vindre, que es fan els bojós, es fan les mones, els gats es fan els molt hipòcrites perquè no els porte per a ací. Què no és veritat? Ha! Ahir un gos es va fer el mort en

vore'm, molt dramàtica la bestiola, tot rígid, amb molt bona tècnica actoral, però movent la cola. És que ni ells s'ho prenen seriosament. I tres, jo el que vull són regals, no festa. Cars si és possible, de molt de valor si no és molt demanar, de bon preu, si no et molesta. Però: (MOSTRANT UN PAPER.)

És aquest el meu regal d'aniversari? És una broma? M'has portat un poema?

ALT. MOVENT EL PAPER A VORE SI IX UNA ALTRA COSA.

Un poema! Deus d'estar drogat! I què significa un poema? Què faig amb ell? No saps totes les necessitats reals que tinc. Penses que esta canera dóna per a més? Saps a quants mugrosos he d'alimentar tots els dies? I què faig jo amb un poema? Què em compre amb això, a qui li ho puc mostrar, quins problemes resolc? No, no cregues que sóc insensible al teu poema. El que passa és que el meu aniversari coincideix amb el cap d'any i els detalls per a mi són importants. Em fan presagiar l'any nou. Com la vegada que me vas regalar aquell Puddle. I fixa't: Vaig acabar GOSSER. O aquella que em donares un banyador i em vaig passar els cinc mesos de 1997 en la platja veient mamelles i culs. Si, caçant gossos rabiosos abandonats, però davall del sol i amb els ulls oberts. A més, què se suposa que he de regalar-te jo quan siga el teu aniversari? Un recital d'oboè? Una alabança al "jo"? Un pergamí o un dibuix en to pastís que et recorde la teua infància perduda? Perquè et recorde que de menuts eres més bast i més pesat que un tractor. No et diuen MALAENTRANYA des dels set anys per pur afecte.

CAMINA A UN COSTAT.

Un aniversari és una data molt important en la qual els més arrimats et recorden fent-te un regal car! Un cotxe, unes vacances pagades, una

nina inflable. Però un poema no és un regal. Un poema és més aviat una confessió. Que se't va oblidar i que te vas posar a escriure eixa merda a tota velocitat per a netejar la consciència.

(EMOCIONAT.) Això és! Se't va oblidar el meu regal! Doncs no haves de preocupar-te, pots eixir demà matí i comprar-me alguna cosa que de veritat siga un regal. Un estèreo, aquell encenedor d'or que et vaig mostrar, coses guarres que m'agraden, sexuals i això. El comdó giratori, la *Playboy* en 3D, el fuet ejaculador, la guillotina orgàsmica. Demà te'n vas a la tenda bonica , la de les mamellotes importades i tries una nina d'eixes japoneses caríssimes, amb pell de vellut. M'agraden axinades. Si, porta'm una xinesa. O pots donar-me una sorpresa. Això és, MALAENTRANYA? Contractes a cinc dones amb pròtesi en la llengua, que jo m'entregue. O em portes a un lloc d'eixos on les dones són ninges i et lliguen i et llancen estrelles amb els cantons esmolats al cul. Què et pareix? Vinga, MALAENTRANYA, no sigues malparit.

PAUSA LLARGA. GOSSER CANVIA EL SEU ROSTRE. SE LI ESFUMA TOTA ESPERANÇA.

Què vols dir amb això? Que el poema és el meu regal d'aniversari? PREN EL POEMA. EL TORNA A LLEGIR. LI AGRADA MENYS. Pe... LLIG. Pe... LLIG TANTES VEGADES COM VULLGA L'ACTOR I TANTES VEGADES PODRÀ DIR "PE..." SEMPRE EN TONS DISTINTS. Si no té més de sis oracions! (LI CORREGIXEN.) Estrofes! ES CALMA. ACCEPTANT EL SEU DESTÍ TRÀGIC. germanet meu Açò va de debò? Em vas a arreglar amb açò? No té una clau, no vol dir una altra cosa no...

JA, DERROTAT. Només poema. Un poema. El vas escriure tu? Ah! Amb raó no té més que cinc frases...

(LI CORREGIXEN.) Estrofes! I ni tan sols rima. Almenys dis-me una cosa: germanet: Estàs segur que és un poema?

UN GOS UDOLA. GOSSER LI LLANÇA EL PAPER AL SUPOSAT GOS.
MÚSICA.

2 /Actor-
11 pm/23 hores

IMATGES DE TELENOVEL·LA DE MODA.
EN ESCENA, L'ACTOR, AMB CARA DE POCS AMICS.

ACTOR: Estic buscant Bandoler. Viu o mort. Més viu que mort perquè vull parlar-li seriosament i mort, bo, és més complicat tot. Comunica-li-ho a les altres, a les altres agències. Busque, desesperadament a Bandoler. On vullga que estiga!

CAMINA D'UN COSTAT A UN ALTRE.
Si algú té notícies, per favor, pot fer-m'ho saber.

ENTREGA TARGETES AL PUBLIC.
Em dic Antoni i el meu telèfon és el que esta allí en la targeta. Si, bo, també em diuen Julio Alcántara de los Cimarrones, el pare de Cielito Dorado, la filla de la domèstica que va morir en l'església, criada per la Senyora Requeles, ama de l'Empori de Galetes Salades, qui és en veritat la seua iaia, i no ho sap, doncs busca a la seua vertadera filla que és la seua vertadera mare. Sí, però això és televisió.

(PAUSA.)

No, no tinc idea com acabarà Cor d'Amor Ardent. Jo no veig telenovel·les. Ni tan sols en què treballe. A més, eixa Cor d'Amor Ardent

no sols és d'un altre canal, sinó d'un altre país. No els has notat l'accent? Bo, són estrangeres. Ara totes ho són. En aquest país ni tan sols la porqueria la podem fer bé, que ja és molt dir, perquè en això sí que tenim tradició. La veritat, el meu cognom és Santana, sóc l'actor de la família. Però com tots, preferia la música. Jo volia ser músic. Els sorprèn? Jo no sé per què tots creuen que sóc idiota només perquè treballe a la televisió. El que passa és que la majoria ens fem els beneïts per a poder menjar, què et creus, per a poder viure. Però si preguntes als seriosos i fins als beneïts si els agrada el que fan, et responen, en secret, ebris:

(CRIDA, ABORRONADOR.)

... Jo sóc millor que això mil cinc-cents milions de vegades...!
(NORMAL.) Però no pots, perquè els comptes cal pagar-los.

(BUSCA EL RELLOTGE.) Quina hora és ja? Les onze de la nit! Falta una hora perquè acabe l'any i en comptes d'estar a ma casa, mira on vaig a perdre tot el meu temps. És que ja van set hores sense saber d'ell. Que com és Bandoler? Bandoler és negre, alt, ulls marrons, inconfusible. És molt nerviós i sempre esta mirant cap enrere com si l'estigueren perseguint. No per negre, sinó per desconfiat. Per què estic buscant a Bandoler? Això és una cosa entre ell i jo. Les coses privades són privades. Només han d'existir entre els involucrats i les revistes del cor, que si no saben, inventen.

Una foto? De Bandoler? Doncs sí, ací la tinc. Mire. No ix tan bé, però eixe és ell. Què li anem a fer!

IX LA FOTO D'UN GOS DÒBERMAN, AMB UNA LLAÇADA AL CAP.
UN TANT CURSI.

Fou regal de la meua esposa en el meu aniversari. Una bestiola horrorosa amb quatre potes, traïdorenc, ment de pollastre, cec, botijós, pelut i bavós. El pitjor és que eixe animal il·letrat no em mostra cap respecte; es menja les sabates, m'orina el mitjons, em destrossa els mobles i no em deixa viure en pau. Però és un gos fi, malgrat el nom. Va costar caríssim. Esta segur que els porten a tots ací? No hi ha més gosses? Potser el van portar amb els gats. És un gos molt raret. Li agrada passar-se entre les cames. Ronroneja quan li acarones el morro i més d'una vegada li vaig sentir dir "miauuu". Amb veu de gos, però maulat.

HO FA. TORNA A LA SEUA POSA IMMEDIATAMENT.

Et jure que vore a un Dòberman negrot, agressiu, amb barba, que fuma havans, amb bigotis de mascle, maulant com una gateta abandonada és una experiència que t'afecta la psiquis, el duodé i el peroné. És que un gos que maula dóna la impressió que és mig marica. Homosexual. No t'hauré ofès? Ho pregunte perquè ara tot el món s'ofèn. Les dones, els immigrants, els del govern. Un ha d'estar mesurant les paraules per a no ofendre. I jo mesure poc. Vaig tindre males notes en matemàtiques. Tinc mal caràcter. Bo, si vostè ho diu, sóc MALAENTRANYA. MALAENTRANYA per dir el que pense; MALAENTRANYA per ser com sóc, MALAENTRANYA per dir la veritat.

MIRA L'HORA. La meua esposa no em vol vore si no li porte el gos. Em culpa per la seua desaparició. Només el llancí des de la finestra del novè pis. I clar, se'n va anar. Gos sentimental. Ja un no li pot gastar una broma a ningú. Per què el llancí per la finestra? Bo, volia saber si podia volar. RIU. DESPRÉS, SERIÓS, NOTANT QUE NINGÚ ES RIU AMB EL. És que el trobí en el llit amb la meua dona. (PAUSA.) Què hauries

fet tu? Que em mossegue un gos, ho entenc. Que em trenque les calces, que lladre tota la nit i no em deixi dormir, fins que maule i li les done de gat. Però que es gite amb la meua esposa? Sí, un Dòberman, alt, negre, ulls marrons. Viu o mort. Més viu que mort perquè vull parlar-li seriosament.

TRAU UN REVÒLVER.

I mort, bo, és més complicat tot. Ací l'espere. Almenys fins a l'any que ve.

3/ Chacón de Vargas –
11:45 p.m./23:45 hores

MUSICA.

IMATGES DEL DESLLAVE OCORREGUT EN L'ESTAT VARGAS, VENEÇUELA, AL DESEMBRE DE 1999. APAREIX EL SR. CHACON, AMB LA ROBA PLENA DE FANG.

NOTA DEL TRADUCTOR: DONAT QUE CHACÓN PARLA DE LA CATÀSTROFE OCORREGUDA EN L'ESTAT DE VARGAS (VENEÇUELA) EN DESEMBRE DEL 99, HE VOLGUT RESPECTAR EL CARACTER I LLENGUA DEL PERSONATGE, DONAT QUE ELL PROVÉ D'AQUELLA ZONA

CHACON: Trabajé 25 años de conserje en un edificio y con los ahorros compré un taxi, y con el taxi, una casita a plazos. Los derrumbes me lo sepultaron todo: taxi, casita e ilusiones. Yo lo viví. Pero luego lo vi por televisión. Y no es lo mismo verlo por tele que estar allí. Por la tele es más real. Es por la música que le ponen. Ya sabes cómo son los noticieros: le meten música ambiente, algo que subraye los significados, como si la gente no entendiera sin trucos.

Narraron nuestra historia con música, el Ave María. Llamé para preguntar cómo se llamaba esa canción. Es que me hizo llorar. “Ave María”. ¡Qué nombre tan bonito! ¿Qué significará? Porque las únicas aves que estaban por allí eran los buitres. Y “María”, ¿qué querrá decir? Mi esposa se llama María. ¿Será por ella? Y uno oye la música y ya no veía la historia, ni el terror, ni las escenas, ni el barro que se lo llevó todo. Solo ves a María, con un vestido bello que nunca ha comprado y

un buitre blanco, delgadito, como si fuera un pelicano. Por eso me puse a llorar. No por lo que pasó. Sino por la música. La puta música.

A UN LADO.

Trabajé 25 años de conserje en un edificio del litoral y con los ahorros compré un taxi, y con el taxi, una casita a plazos. Los derrumbes me lo sepultaron todo: taxi, casita e ilusiones. Todavía llovía y ya se olían los muertos cuando decidí caminar desde Macuto hasta La Guaira. Veía los helicópteros de rescate pero con tanto cadáver y lodo alrededor, yo igual había decidido caminar.

VA CAMINANDO COMO LO HIZO DURANTE LA TRAGEDIA. CON SU HIJO EN BRAZOS Y SU ESPOSA DE LA MANO.

Nada, caminamos yo, la María y el más pequeño de los Chacón. Cada vez más convencidos de lo que hacíamos, no paramos la marcha. Caminando y caminando, siguiendo las ideas que mi tradición nos ha enseñado durante años, más bien generaciones Chacón.

DEJA DE CAMINAR.

Cuando llegamos al refugio, más bien buscando comida que otra cosa, en vez de recibir pan, nos inyectaron el toxoide antitetánico, donado por la NASA. Y no a todos, porque no alcanzó para mí. El niño, que lloró, claro, si le metieron una aguja del tamaño de una espada! y mi señora, que no quería, porque sospechamos embarazo, doncs también lloró, no por el tamaño de la aguja, sino porque allí nadie se lavaba las manos. Y con todo y el toxoide y sin embargo no respirábamos más tranquilos. Es que teníamos hambre. Quizás, luego del toxoide, te daban comida. Quizás el toxoide quita el hambre, el toxoide alimenta, borra la

tristeza, es como la cerveza, como el porro, o suena en estéreo. Yo, la verdad, no sé lo que es eso del toxoide. Yo siempre pensé que eso era para cuando uno se cortaba o tenía alguna herida. Pero no que se usaba para cuando uno lo ha perdido todo. En el aeropuerto no nos dieron comida ni nos dejaban sentarnos y finalmente, nos echaron. Ofrecieron llevarnos a alguno de los centros de refugiados en Caracas. Saliendo, un socorrista de la Cruz Roja me regaló un periódico extranjero, para nuestras necesidades. Y mientras cagaba el miedo, lo leí. Tenía la noticia del desastre.

(LEYENDO EL PERIODICO.)

"...Ríos desbordados, derrumbes en El meutesano, Caraballeda, Los Corales, Carmen de Uria, Blandín, La Sabana, Catia la Mar, Barrio Guanupe y la costa oeste del Estado de Vargas. La vialidad totalmente destrozada. ...situación crítica y de emergencia. En muchos sectores no hay luz eléctrica y están incomunicados". El informe que publicaba el periódico lo firmaba Defensa Civil, a las dos de la tarde del día 15 de diciembre, 24 horas antes de la desgracia. Pero tenía tanta hambre y tantas ganas de cagar al mismo tiempo que igual me dio.

(LIMPIA EL SITIO.)

Que lo sabían antes, que nadie hizo nada, que todos lo advertían y nos dejaron morir... ¿Y qué? Lo había perdido todo, ¿qué más da? Cuando vi a los de la prensa, pensé que me ayudarían, por lo menos a trasladarme a un sitio más seguro. Pero la periodista solo quería hacerme preguntas:

IMITA A PERIODISTA. "¿Qué se siente perderlo todo?" ¿Cómo qué se siente perderlo todo? ¿Qué clase de pregunta es ésa? ¿Lo preguntan porque no saben o porque se hacen los imbéciles? ¿Es que alguien puede creer que se siente otra cosa que no sea soledad y vacío? ¿Qué

creen que se siente? ¿No lo han perdido todo alguna vez, o alguien o algo o lo que sea?

Y pensé: si lo periodistas no saben lo que se siente, entonces los que tienen el problema son los periodistas. No yo. Porque yo si sé lo que se siente. Y no tengo necesidad alguna de preguntarlo.

DE PRONTO LANZA UN GRITO AGONICO, TERRIBLE, DIGNO. ¡Qué se va a sentir! LOS PERROS LADRAN.

Estuvimos por allí, deambulando, corriendo tras los perros porque eran ellos los que sabían dónde estaba la comida. Comimos con ellos hasta que uno se encariñó con nosotros. Mi mujer dice que le dimos lástima. Nos acompañó en las noches, nos defendió de los saqueadores y hasta del ejército, que andaba fusilando a placer por esa costa enlodada. Así que, si algo he sacado de todo esto, es que mi familia esta vacunada con el toxoide y un amigo. Aquest perrito. Y aquí se lo traigo. Para que lo cuide. ¿Cómo se llama? Me gusta llamarle Bandolero. Porque tiene cara de malo.

COMIENZA A SONAR EL AVE MARIA, MUY BAJO.

Nosotros no lo podemos tener. Ya no podemos cuidar a nadie. Nos vamos a otra tierra, a otro sitio, vamos a volver a comenzar. Trabajar otros 25 años de conserje y con los ahorros, en el futuro me voy a comprar un taxi, y con el taxi, una casita a plazos. Y volver a tener lo que tenía antes: taxi, casita e ilusiones. Y quizás, entonces venga por el perro. Si, ya sé que es media noche, fin de año, siglo y milenio. Ya sé que todo termina hoy. Pero es que yo ni siquiera lo había comenzado. Nunca tuve un año 1999, no sé nada del siglo y del milenio no tengo ni

puta idea lo que es. Así que voy a empezar a vivir lo que todos vivieron ya.

OIMOS UN GRUPO DE GENTE CONTANDO LOS SEGUNDOS PARA TERMINAR EL AÑO.

Porque todos están tan contentos. Se despiden tan felices y abren las botellas de champaña... “DIEZ ¡NUEVE! ¡OCHO!” ...Y ya comenzaron a comerse las uvas, han recibido tanto en todo... “**SIETE ¡SEIS! ¡CINCO!**” ...que pienso recobrar mi tiempo perdido. “¡CUATRO! ¡TRES! ¡DOS!” Porque hoy no tengo a nadie a quién abrazar. “¡UNO! ¡FELIZ AÑO! OYEN LOS SALUDOS DE LA GENTE A LO LEJOS. LOS FUEGOS ARTIFICIALES. (A ALGUIEN DEL PUBLICO.) ¿Me dejás hacértelo a tí?”

SUENAN FUEGOS ARTIFICIALES.

Disculpa. Es que el futuro del perro no me deja dormir.

4/ Cobrador Pingüí –

1 a.m./01 hores

EN ESCENA APAREIX EL COBRADOR PINGÜÍ, AMB EL SEU TRAGE DE TREBALL. ES COME UNA HAMBURGUESA DE COMIDA RÀPIDA RECONEGUDA.

COBRADOR PINGÜÍ: Que si vull un gos? No siga imbècil. Joestic ací esperant al seu germà per a cobrar-li un deute, no per a buscar companyia canina. Res pitjor que un tros de gos llevant-te la teua llibertat. I com està de car la menjar per a gossos! Per mi, millor que els maten a tots. Aquest lloc em fa sentir malament. És que odie als animals. La meua esposa, abans d'abandonar-me, em va dir que em comprara un gosset. Un tros d'animal perquè m'acompanyara. Tan desagradables i bruts que són. Jo mai no tindrè una mascota. Ni un canari. Ni aranyes permet a casa. Que per què em va abandonar la meua dona? Tot va començar amb el predicador. Era un home sobri, molt religiós, amb un desenrotllat sentit de l'amistat. Saludava en els matins...

(FENT COM A PREDICADOR, AMB ACCENT SUD-AMERICÀ.)

...“Bon Dia”. I regalava un gest de bondat. La meua dona em deia que era la primera persona amable que havia conegut. Eixe predicador tenia bona fama. Tocava la porta, desitjava bona nit i amb veu dolça suplicava:

COM A PREDICADOR. “Podria prestar-me uns pocs minuts del seu

valuós temps per a dir-li algunes paraules que el Senyor vol que vostè senta?”. I ningú no es negava. Després de tot, es tractava de paraules del Senyor. No era com la telenovel·la de les 9 ni el partit de futbol, ni la pel·lícula del diumenge. Era Déu i així, a les bones, doncs, es fan concessions. El predicador vestia sempre de blanc. Curava també malalties, leprosos, alguns invidents i li va tornar la salut als incurables. També tractava infarts, càncer, dolors del cor, de queixal, hemorroides, avortaments, impotència, urticària, fongs en els peus i gonorrea. Així el vaig conèixer. Però la tragèdia va ocórrer una nit d'un 31 de desembre qualsevol, molt semblant a aquest, quan vaig tornar a casa més prompte que mai..

Vaig demanar per la meua esposa i em van dir que es curava les pedres dels ronyons amb el predicador. Pugí tres pisos i allí estaven asseguts els veïns. Dones en edat de tenir més trellat, gent amb cara de còmplice, de viure un drama, de tindre enveja, d'estar espantat, un capellà, el conserge, un tinent de policia. Dos dones de la vida de mala mort, un lladre, un polític. Vaig preguntar per la meua dona i em van dir que acabava d'entrar. Llavors me avanç, abans que començaren a resar. I vaig obrir porta. I allí fou quan me'ls vaig trobar als dos. Ella amb la roba interior baix; les cames obertes i les mamelles a l'aire i el Predicador, pantalons baix, mostrant-me les natges, la verga erecta i soldant bava, donant-li a la meua dona pel cul. Figa, pel cul. Com els gossos. El que jo mai vaig fer. Ella va demanar auxili i fou quan vaig traure el Smith and Wesson 38 i vaig dir, amb veu d'home, per primera vegada en la meua vida: **AMB L'ÀNIMA. Quina figa és el que passa ací! ELS GOSSOS LLADREN.** Els anava a matar, els anava a fotre als dos, els anava a tirar pel balcó. Però, a pesar de la ràbia, a pesar del dolor, no tenia cap valor. Perquè una cosa és ficar-li un tir a cada un, que s'ho mereixien després de tot, i una altra és fer un concurs per a vore qui ho fa per tu perquè, definitivament, la por i la ràbia no sempre van separats.

Després de tot, el Predicador em va fer un gran favor. Em va divorciar i em va fer oblidar qualsevol altre intent d'allò que alguna vegada anomení afecte, llar, família, fills. Eixa merda...

PAUSA.

Ja són passades les dotze. GOSSER i el seu germà no arriba. Si no ho aconseguisc a esta hora, no el vaig a trobar mai. Jo crec que abandone açò dels pingüins i em busque un altre treball més seriós. EIXINT. Bueno, me'n vaig. No lo espero més. Vaig a acabar de rebre el nou any com l'any passat: veient la televisió. Sí, clar, solo. Encara que ni tant, perquè pose la disfressa de pingüí a un costat. I em sent millor. Sí, feliç any, segle i mil·lenni. Almenys, feliç cap de setmana, que ja és molt demanar. Per cert, cuidat un poc, perquè de tant de treballar ací se te esta posant la cara de gos. A mi de pingüí? (PAUSA. FERIT.) Però gos és pitjor.

PAUSA LLARGA. VEIEM UN DEIX DE TRISTESA. POTSER UNA LLÀGRIMA SE LI ESCAPA. ES TORNA.

Sent.. Quant costa un gosset d'eixos? Eh... ah... Un preu... com... per a mi. Sí... per a mi.

TRENCA A PLORAR COM UN XIQUET. AMAGA LA CARA.

No sé que me passa No sé que me passa Uno bonic... Sí, eixe està bé. Té una cara tan dolça... No sé que em passa ...No sé que em passa...

5/ Mariner –
02 am./02 hores

MUSICA. IMATGES DEL MAR. VAIXELLS ENCALLATS, VIDA DE MARINERS. EN ESCENA EL MARINER, IMPECABLE, AMB EL SEU TRAGE DE GALA DE LA MARINA I LA SEUA ARMA DE REGLAMENT.

MARINER: Jo vaig matar al meu millor amic. El vaig conèixer en el mateix lloc en què li vaig assassinar. Li deien El Grec i d'ell només puc dir que era una persona adorable, meravellosa, dels millors. Un home que un dia es va despertar amb la seguretat que havia dormit tota la seua vida i necessitava inventar-se una vida nova. Va arregar les seues pertinences: el seu ganivet de mar, el seu gos de tres potes i un tallaungles de dinosaure. Va caminar cap a un vaixell i va decidir començar a existir. Allí el vaig conèixer, treballant com a marí en un vaixell que sempre portava mercaderia que ningú revisava però que nosaltres sabíem algun Dia ens afonaria. Jo era un d'eixos marins que navegaven amb fantasmes atrapats en els corals d'Austràlia; sobre restes dels vaixells desapareguts que es vine intermitents estavellant-se contra les roques del maleït Pacífic. Descendent d'aquells que van morir nedant cap a una illa solitària que no existia en cap oceà. El que li va posar eixe nom al Pacífic mai va navegar per ell. Perquè eixe mar el que té és de furiós i traïdorenc, de profund i guerriller, de bandoler i malaentranya. Però de Pacífic, el nom. I quasi res més.

En el vaixell vaig fer diners per a vestir-me com un sultà, com un antic príncep o com un xiquet bonic de Nova York. Diners per a presumir, convidar, fer companys, comprar putes per a mi i els amics - amics de

vaixell, amics per sempre -, per a l'alcohol, el mar del mariner; apostar a casinos perillosos i perdre ho tot i plorar i gitar-me de nou sense un cèntim.

El Grec era la bondat. Si necessitaves un favor, l'home el feia abans que se'l demanares. Te'l llegia en els ulls. Sabia molt, per això no li agradava parlar de diners. Si li demanaves, per exemple, que es llançara al mar per tu, llavors el feia sense dubtar-ho. Però si li demanaves diners, llavors els seus ulls s'encenien, et mirava directe a l'ànima, el gos de tres potes et lladrava i si no t'apartaves en cinc segons, probablement el pastor alemany et mossegava mentre El Grec et penjava amb una sola de les seues manotes blanques que sostenien catorze dits prehistòrics. El seu olfacte li feia traçar rutes on qualsevol compra es convertia en una inversió. Cameres fotogràfiques al Japó per a vendre-les en Panamà; teles de la Xina negociades a Anglaterra; porcellana anglesa per a ubicar-la a Sud-amèrica, droga peruana per a distribuir-la en San Francisco. Comprava al major i sempre acabava amb caixes plenes de dòlars. I malgrat els meus múltiples errors, El Grec sempre em va perdonar. Excepte eixa vegada. Eixa vegada no em va perdonar mai. Perquè per la meua culpa va perdre el que més volia i a més, en el procés, va perdre la vida també.

BEU *WHISKY*, COM SI EN AIXÒ SE LI FORA LA VIDA.

Tot va començar amb la dona de la seua vida, la mateixa que havia comprat al Japó. Era de material sintètic i per a ell, el resultat del millor plaer.

(COM EL GREC.) “Res com un maniquí sintètic japonés. Millor que una dona, que una sirena, que el mar quan es fa l'innocent”, em deia. La vestia, la banyava i moltes vegades l'asseia al costat dels amics a

presenciar el pòquer, a prendre cerveses i a xerrar. Ens deia que ella cantava, encara que cap de nosaltres va poder sentir-li dir res. Bo, figa, era una nina. Com totes. El Grec l'amava amb bogeria i li agradava dir que va arribar Mare de Déu de fàbrica i que mai oblidarà la primera vegada que li va fer l'amor. Però per a ell el millor era que sempre estava satisfeta. No demanava diners, no exigia més sexe de què ell podia donar-li, dormia el seu costat i no mirava altres homes.

(COM EL GREC.) “M'espera la meua nina en el llit”, deia, abans d'abandonar-nos. “És el que fa durant tot el dia”. I era feliç. Molt feliç. Fins que va tindre que matar-la per puta.

BEU *WHISKY*. L'ESULL. BEU DE NOU. ESULL DE NOU. LI FA MAL LA GOLA.

Que les dones en els vaixells són de mal auguri és saviesa del mar. Però les nines, les nines en els vaixells són com un iceberg immens surant en la nit més fosca de la història enfront d'un vaixell que se suposa no s'afonarà mai. Va ser un dia com hui, quan acabava l'any i tots estaven borratxos, que vaig entrar a la cabina per a vore. Només per curiositat. El Grec la tenia en el llit i vertaderament pareixia una dona. Només que estava rígida. Seria la nit, seria el ritme del mar, seria el cap d'any, el pòquer o el *whisky*, però mai vaig desitjar tant a una dona com eixa nina sense vida, gitada en el llit i vestida com una xiqueta de set anys. La vaig besar pel coll a traïció i ella cridava. No volia obrir les cames, però dolçament la vaig preparar amb les mans. Se'm feia aigua, se m'esvaïa. Li vaig entrar amb precaució, per a no danyar-la i va fer un crit sord.

(TÈCNIC.) Quan el té dins, es posa calenta i es mou com una rentadora. Té un botó roig en l'esquena, per a fer-les arribar quan un vullga. Criden,

s'estremeixen, diuen el teu nom, juren que mai han tingut un tan gran com el teu. Les més cares ploren. Bo, vostè em comprèn. Estos japonesos inventen coses meravelloses. En acabar, la vaig arreglar com estava i no vaig deixar res a pogueren ser sospitós. Però en la nit, quan tots dormíem o perdíem el temps, que quasi sempre és el mateix, vam sentir al Grec cridar

(COM EL GREC.) “Maldita. Has estat amb un altre home! M'has trencat el cor!” Però ella no deia res, mentre ell li posava paraules en els seus llavis de goma. Llavors, amb el ganivet de mar, la va obrir per la meitat i la va llançar al Pacífic. Eixe Pacífic, que des d'eixe dia va deixar de ser-ho i es va posar rabiós i no fa sinó alçar onades, menjar vaixells, engolir illes, sacsejar continents.

S'ESCOLTA EL MAR, TERRIBLE. PAUSA.

El que no entenc és perquè no em va fer res a mi. Potser, com tot marí, va decidir culpar-la a ella i no al seu amic, al seu company. En el mar, un amic és un amic i una dona és sempre una qualsevol. Eixe dia li van començar els dolors de cap i la malenconia. Quan vam saber que estava malalt, va deixar de parlar i es va tirar a dormir una altra vegada. Un dinosaure, amb el cor trencat, esperant amb llàstima la seua extinció. El meu amic, eixe home a prova de bales, eixe mastodont de set mars, eixe espècimen juràssic, per a sorpresa i admiració de tots, es va morir. Em vaig fer càrrec del seu gos de tres potes. Però el gos no fa sinó plorar i dormir. No menja i en els seus ulls ja no hi ha pupil·les, sinó quadres fugaços del Pacífic, en la pitjor de les seues tempestats. Potser tu sàpies què té... potser em pugues explicar eixe dolor.

PAUSA. TRACTA DE NO COMMOURE'S MASSA.

Fa dos hores que ha acabat l'any, el segle i el mil·lenni i sentint a la gent

felicitar-se i desitjar-se felicitat, et vaig recordar, Gosser. Vaig recordar que era el teu aniversari i vaig decidir passar per ací en aquest dia tan especial, quan acaben tantes coses. Aquest fi de coses en què he decidit acabar també amb la meua història i començar una vida nova. Començant per recuperar algun amic a qui no li haja faltat el respecte. A qui no li faça mal, de qui no em senta responsable per les seues desgràcies. Perquè eixa nina no valia una vida i molt menys la seua mort, ni la tristesa del gos de tres potes, ni la decepció que tinc amb mi mateix. Ella no valia tantes penes perquè, a més, aquest gos no té tantes potes.

FINALMENT, ES MOU I S'ASSEU. DEIXA LA SEUA ARMA DE REGLAMENT A UN COSTAT.

Quants complixes? Tens amics? Vols partir el pastís? Vols que et cante l'aniversari feliç?

DE SOBTE SE LI ESCAPA UN TIR.

T'he fet mal?

AMAGA LA CARA ENTRE LES MANS.

És que sóc un perill per als meus amics!

6/ Malaentranya –
3 am/03 hores

MUSICA.

APAREIX MALAENTRANYA, VE D'UNA FESTA.

MALAENTRANYA: No, germanet, ja sé que és el teu aniversari i que un poema no és la millor manera de fer-te feliç en la teua nit, però és que no tinc diners, Gosser. Estic sense res. Zero. Nothing. Nien-te. Sense un cèntim però feliç. Se'm nota?

(CRIDA D'ALEGRIA.)

És que la vida és una meravella, germanet. Jo em sent com estos gossos que cuides, que per res mouen la cua, que per res es senten el teu millor amic. I agreix que, com el teu germà major, et regale un poema en el teu aniversari. Perquè podria no recordar-me de tu. És que quan u és feliç, la família no existix. Que ha vingut el Pingüí buscant-me? Doncs es quedarà esperant en el pol sud, perquè no puc tornar ni els diners ni el que vaig comprar amb ells. És que ho vaig gastar tot en dos regals per a la meua esposa. I ella ja les va presentar en societat.

(PAUSA CURTA.)

Em referisc a les seues mamelles noves. Són dues. Catorze mil dòlars i pareixen reals, pareixen de veritat.

FA UNA DANSA “A LA MAMELLA”, CURSI PERÒ DIVERTIDA.

És que quan la meua dona m'ho proposà, li vaig dir el de sempre: “això

tan car” “però si les teues són tan boniques” etcètera i superetcètera. Però ella res. Més persistent que una gota en el lavabo.

(COM A ESPOSA.) Són set mil. (COM EL.) Set mil què? (COM A ESPOSA.) Dòlars. (COM EL.) Les dos? (COM A ESPOSA.) Cada una. ELS GOSSOS UDOLEN. Però de sobte, no se perquè, em va parèixer barat. Inclouïa el viatge anada i tornada a Maryland, estada, cupons per al zoològic, tres begudes en Mcdonalds i les dues mamelles. Paquet rodó.

(ES FICA AMB EL PUBLIC.) Tu no les compraries? No, clar, no per a tu, però de regal. Per a gent que ho necessite. Com per exemple, ella. I

IMPROVISA UN JOC AMB ELS ESPECTADORS. TU LES NECESSITES, TU TENS DOBLE, TU POTS REGALAR. TRIA A UN HOME. TU VOLS UNA?, CONFESSA, ETC. DEPENDENT DEL PUBLIC.

I li vaig dir a la meua dona, amb to filosòfic i meditatiu: (COM UN CRIT DE VICTÒRIA.) Tira-li mamelles, avant! Que jo demane prestat, que per a això he treballat tota la meua vida netejant-li el cul als gossos estos. No van passar ni quinze dies i se'm presenta en casa:

(COM A ESPOSA.) Hola, estimat! I jo, t'ho jure, en comptes de vore-li la cara, no vaig poder llevar-li els ulls a eixes dues magnífiques i fenomenals mamelles que s'havia comprat per 14 mil dòlars, cupó per al zoològic i tres begudes en Mcdonalds en Maryland, Estats Units. (ENSENYA.) Així de grans. (MES.) Així! (COM A ESPOSA.) T'agraden?, em diu. (COM ELL.) Hòstia, vaig dir. No, no vaig dir “hòstia”, vaig dir (EN TO EXAGERAT.) hòsssssssssstiasssssssssss! (COM A ESPOSA.) Sabia que t'anaven a agradar. (COM ELL.) I se'm va eixir la raça quan li vaig dir: Te les puc tocar? (COM A ESPOSA.) Sóc la teua esposa, em

responen les dos bitxes immenses, mirant-me amb luxúria. I llavors vaig recordar que, de veritat, era la meua esposa i que tenia el privilegi de tocar-se-les tot el que volguera perquè, a més, els diners els vaig posar jo. I se les vaig tocar i et jure que vaig pensar: Estos són els millors catorze mil dòlars que he gastat en tota la meua vida! Perquè es tracta, el meu volgut germà menor, res més i res menys de dues mamellotes immenses, saborosasses, rodonetes i a més... meues! Meues!

PAUSA. EVITANT EL MAL ENTÉS.

Vull dir que jo les puc tocar. No te'm faces el mal pensat. Què vaig fer quan em va dir que podia tocar-les? No, no se les vaig tocar amb tendresa, no me li vaig acostar amb por, no les vaig tractar amb delicadesa. Me li vaig llançar damunt com un tigre famolenc arrapant a la gasela de mamelles postisses! Però mentre treia la llengua i la retorcia com un tornavís esquizofrènic, com una liquadora paranoica, va ser quan la meua dona em va prendre pel coll i clavant-me una de les seues dotze ungles-esperons, em diu:

(COM LA SEUA ESPOSA.) Atenció! I abans que jo em fera en plor, va agregar: Que estan noves, volgut, i cal tractar-les amb cura. MALAENTRANYA OBRI ELS ULLS, COM QUI HA VIST UNA TRAGÈDIA. Amb cura? (FORA DE SI, VIOLENT.) Amb cura, una merda! Cura es va morir. A cura el van soterrar catorze mil dòlars de mamella comprada en Maryland, United States.

SONA LLAVORS GUILLERMO TELL, ALT, GLORIÓS. MALAENTRANYA, RÀPID, AMB ULLS DE TRASTORNAT MENTAL.

I va ser llavors quan ací mateix, en esta oficina, amb els gossos udolant i el pingüí tocant-me la porta, amb les gàbies obertes de bat a bat, amb

les mamelles ianquis tremolant del terror: me li vaig tirar damunt i ja no era la llengua sinó els dits de les mans i els peus, les dents de les mans i les dents dels peus, i li vaig fer l'amor a la meua esposa com mai. No fotes ni quan ens vam casar fa dos milions d'anys!

ENS RECREA COM VA SER L'ESPECTACLE, ENTRE DANTESC I CÒMIC. A L'ACABAR, ES NETEJA LA BOCA. COM SI ES TRACTARA D'UN ANIMAL QUE ACABA DE DEVORAR A UN ALTRE.

Tu saps el que és estar casat deu anys i de sobte trobar-te que la teua dona és la millor femella de la ciutat? MES TRANQUIL. Quan se'n va anar, no deixava de pensar en les mamellotes noves. Llavors vaig començar a arribar enjorn a casa. Se'm van oblidar els amics, les eixides nocturnes, els gossos amb sarna, les xiques del bar de davant. Ella felïç i jo més. Fins que va fer la festa de presentació. Les mamelles, clar, eren el centre atenció. Tots els meus amics em felicitaven com si m'haguera comprat un Porxe, un Mercedes nou o un avió King 220. COM ELS SEUS AMICS. Què altura... Què picada... Quina línia... Què potencia... I jo, com si fora l'orgullós amo de l'egua que es va guanyar el Clàssic de la temporada. Gràcies... gràcies... No és per a tant. Vaig tindre sort... Déu, això, sempre resant-li a Déu i ja veus... COM ELS AMICS. Quina sort tens, Malaentranya, quina sort. Fins que, de sobte, una amiga se les toca amb enveja d'ofidis, bavejant-se com un Bòxer retardat mental... i paf!

PAUSA TRÀGICA.

Paf!

PAUSA. MIRA A TOTS AMB TERROR.

Això mateix. Se li va trencar una mamella! La música va deixar de sonar,

els meus amics van deixar d'admirar-me, les botelles de xampany es van tornar a tancar, les amigues de la meua esposa van alçar la cua, van sonar el cascavell i es van arrossegar deixant-nos sols. Paf. Així, sense més. Set mil dòlars i paf. Ens vam quedar bocabadats i “mamella esclafida” S'ENFOSQUIX L'ESCENARI. Es va fer la nit negra, plovia a bots i barrals i el futur pareixia una pel·lícula nacional. I ella? Què va fer la meua esposa? Riure's. I jo: “Però el meu amor, com et rius? És que no t'afecta el drama humà, la tragèdia grega, el fi dels temps, l'Apocalipsi ara?

I ella, sense parar de riure's , diu ben alt perquè s'assabentaran en el centre de la Terra: Encara em queda una... Encara em queda una! Es va posar la mà en la mamella bufada i va seguir tan contenta en la seua festa.

ENGEGA LA RÀDIO QUE ESTA EN ESCENA: SONA QUELCOM FESTIU DE MODA.

Van tornar llavors les hienes, la tragèdia grega es va fer pols, van tornar als seus llocs les òbiles, va deixar de ploure, es va fer de dia, cantàvem i els ofidis s'arrossegaven amb la panxa cap amunt, mortes de l'enveja. Té garantia, diu la meua dona, amb reposat importat! I va passar tota la festa amb una mà en el pit, mostrant orgullosa la mamella que li quedava. I jo, d'admiració , de pur amor, li vaig tornar a fer l'amor en la nit i en el matí. Ara totes les nits i tots els matins fins al dia de hui, que acaba l'any i estem fent el calendari per a catorze mesos. Perquè amb una mamella menys em va agradar més. Entens ara el que et vull dir? Va dir: Encara em queda una, i va seguir ballant. Per això em dol que no entengues el meu regal d'aniversari. Perquè jo ara escric poemes, balle en les nits a la llum de la lluna, com a xocolates, sent la música que ve del cel i crec en Déu. Sí, en Déu, que si no existix, perquè hauria

d'existir perquè “encara em queda una” Tu creus que algun dia jo li vaig a pagar al pingüí eixe els catorze mil dòlars? MES ALT. Molt difícil! CÒMPLICE. Perquè, l'única cosa que val més que una mamella postissa, és una mamella que no s'ha pagat encara. Felç any, my brother!

IX CANTANT, PORNOGRAFICAMENTE FELIÇ.

7/ Actor –
04 am/04 hores

MUSICA.

APAREIX L'ACTOR EN ESCENA. PORTA EL SEU MATEIX VESTIT.S'ALÇA COM QUI DESPERTA D'UN MALSON. VEU AL VOLTANT, PERDUT. EL SILENCI ÉS ABSOLUT. VEIEM FOTOS DE GOSSOS DE TOTA CLASSE I COLORS FINS QUE ES DETÉ EN UNA GRAN FOTO D'UN GOS.

ACTOR: Ahá, Bandoler. Has aparegut! Doncs has triat bé la teua hora, perquè és a el quatre del matí quan a un li agrada matar.

MIRA A TOTS ELS COSTATS. CONFIRMA QUE ESTA SOL. TREU EL REVÒLVER. LI APUNTA.

Fins ací hem arribat, amic. Ja no et suporte més. Has degut quedar-te perdut, perquè al carrer tenies una oportunitat. Davall les rodes d'un camió, apallissat per adolescents neonazis o en la taula de cuina d'un restauren xinès. Però amb mi no tens cap futur.

LI APUNTA PER A MATAR-LO. ES DETÉ.

I no penses lladrar? No tens pensat eixir corrent? T'entregues a la mort així sense més?

ARA SI QUE VA A MATAR-LO, APUNTA. TRACTA D'APUNTAR MILLOR.

Has d'entendre'm, Bandoler. O ets tu o el meu matrimoni. I en eixa aposta, sals perdent. Encara que no per molt, no cregues.

APUNTA A MATAR-LO. ES PREPARA. S'HO PENSA MILLOR. EN UN ALTRE ANGLE. ESTE SI. VA A DISPARAR. NO POT.

Collons, no em mires així, amb eixa cara de gos!

RAPIDAMENTE LI APUNTA.

És que la meua esposa et vol més que a mi. Tu saps que ella es va casar amb mi per actor, però el que no saps és que jo em vaig casar amb ella perquè la volia molt. Ella va ser i és la meua primera núvia, sempre amb els ulls bonics, com si estigueren embolicats en paper de regal. Eixos ulls que li canvien de colors, quan li llig en veu alta una escena que li agrada o quan t'acarona, Bandoler, perquè et vol més que a mi.

AMB RÀBIA EL VA A MATAR.

I jo ací, enfront d'eixos ulls de gos que em miren i que no tenen ni puta idea del que li vaig a fer ni del que estic dient. No em mires així, com si em volgueres. Perquè jo no escric poemes, no tinc en la meua vida un predicador que m'haja trencat el cor, no ho vaig perdre tot en una tragèdia famosa, mai li he fet mal als meus amics. No mogues la cua! Bandoler! No mogues la cua, fill de puta! Saps que m'agrades quan mous la cua! No em tragues la llengua! No se t'ocórrega llepar-me la roba nova! Què mires? És amb mi o...?

(BUSCA QUE MIRA EL GOS.)

Què vols que faça?

ACTOR OBSERVA ELEMENTS DELS ALTRES PERSONJES QUE HAN QUEDAT EN ESCENA: EL POEMA DEL PERRERO, EL *WHISKY* DEL MARINER, L'HAMBURGUESA DEL PINGÜÍ, EL PERIÒDIC DE CHACON. ES DECIDIX PEL POEMA, L'ARREPLEGA. SONA "LAST DANSE" DE SARAH MCLACHLAN. LLIG,PRIMER PER A SI MATEIX. DESPRÉS AL PUBLIC, AMB VEU DOLÇA. AMB PASSIÓ D'ACTOR.

"És que no m'entens?

T'estic parlant de l'amor.

Encara que crees que és terratrèmol,
huracà o epidèmia.

No, açò és pitjor.

Perquè l'amor no acaba
ni canvia la teua vida.

Sinó que la part en trossos
per a sempre".

SOMRIU. MIRA EL GOS. GUARDA EL POEMA PRIMER I EL REVÒLVER. TREU EL TELÈFON MOVIL. A LA LLUNYANIA, UDOLEN GOSSOS.

Hola, estimada. Ho sent... No t'ho vas a creure, però he passat tota la nit d'any nou en la gossera. Esperant a Bandoler. Ja sé que sempre he odiat a eixe gos maleït. Però m'he quedat ací i la gent apareixia. Gent solitària que donaria el que fora per tindre a algú com tu al seu costat. Bandoler està amb mi. Em va reconèixer immediatament i em saludà amb alegria. I pense que la bestiola la deu d'haver passat de pena per a rebre'm així, amb tanta cua moguda. O simplement m'ha perdonat. Potser siga això. Però et cride perquè vull dir-te que tinc tanta sort de

tindre'l al meu costat. I a tu. De tindre't amb mi, espera'ns desperta. Sí, ja se que mai pense d'eixa manera. Però hui, després d'haver passat la nit ací, Bandoler no em pareix un gos. Em pareix més aviat una xicoteta i peluda taula de fusta surant en l'immens oceà! Ja ens n'anem a casa, estimada!

TANCA EL SEU TELÈFON. AL GOS.

Vine amigueta, vine! Vine gos bonic.. vine amb el teu papà!

APAREIXEN LLAVORS EN TOT L'ESCENARI ELS GOSSOS EN GÀBIES I FOTOS DE GOSSOS TOTS BELLS. ACTOR JUGA AMB EL SEU GOS, AMB AFECTE. ESCOLTEM LA GENT QUE CANTA "ANIVERSARI FELIÇ" ESTA VEGADA AMB MÉS ENTUSIASME. ESCOLTEM DESITJAR "FELIÇ ANY NOU" EN TOTS ELS IDIOMES.

MUSICA.

FOSC.